

6/74

POUTNIK

V jednom z minulých čísel Poutníka jsem již popsal své zážitky z dálkového pochodu Beskydskou stovkou. Letos v květnu se mi naskytla příležitost zúčastnit se obdobné akce v Šumperku, a tak je nasnadě, že jsem této příležitosti patřičně využil. Již někdy od března jsem totiž měl velikou chuť na nějakou podobnou akci, jednak pro vlastní požitek z jejího průběhu, jednak pro lokální situování akce (Jeseníky jsem totiž do té doby nikdy nenavštívil), a také proto, že jsem si chtěl ověřit, zda můj úspěch na Beskydské stovce byl pouhou náhodou, či jsem skutečně schopen podnikat takové pochody častěji.

Tentokrát se mi pro spoluúčast na pochodu podařilo získat šest kamarádů, spolužáků ze Žiliny a spolu s nimi jsem 25. května dorazil do Šumperka. Cestou jsme hodně diskutovali o průběhu akce, ani jeden z nás si nebyl jist, zdadojde. Všeobecně byly největší naděje přisuzovány Gogovi, který se pochodu na 100 km zúčastnil v předchozích létech již třikrát, a pak mně, který jsem měl za sebou Beskydskou stovku. Oba jsme to ovšem popírali, neboť jsme zastávali názor, že úspěch závisí na formě každého jednotlivce, ale hlavně specifických podmínkách trati a na počasí.

Na startu se naše sedma rozdělila na dvě skupiny, z nichž každá nesla nejnужnější věci v jednom batohu a po půlhodině jsme prováděli střídání. Po nutné prezentaci a víceméně trapném proslovu těch, kteří se schovávali za poctivou práci pořadatelů pochodu, aby byli oslavováni jako ti, bez nichž by se organizace této akce nemohla obejít (však jejich řeč byla patřičně ohodnocena masovým chechtotem, řevem a pískotem všech dálkoplazů), jsme 26.5.1974 v 00,05 hod. vyrazili v počtu pěti se osmi startujícími na trať IX. ročníku Jesenické stovky.

Přestože jsem své kamarády přesvědčoval, aby od startu nenasazovali příliš rychlé tempo, dali se strhnout, a tak jsme hned ze Šumperka vyšli tak rychle, že prvních 25 km jsme absolvovali za 3 hodiny 15 minut, což je průměrná rychlost chůze téměř 8 km za hodinu. Sám o sobě bych byl nikdy tak velkou rychlost nenasazoval, ale před startem jsme se dohodli, že se budeme držet po-

hromadě děj se co děj. A tak jsem úprně cupital za kamarády, kteří vzhledem ke své tělesné výšce dělali mnohem delší kroky než já. Obával jsem se, že takové tempo nevydržím, ale po hodině chůze jsem se spolu s Gogem ocitl na čele naší skupiny a začali jsme se ostatním vzdalovat. Cesta vedla celých prvních 25 km po asfaltové silnici a jistě si každý sám udělá představu, jak poměrně vyčerpávajících těch 25 km bylo.

V 1,05 hod. jsme prošli Vikýřovicemi, 1,20 Rapotínem - významným předválečným střediskem dělnického hnutí na Šumpersku, v 1,35 hod. jsme dorazili ~~na~~ do Petrova nad Desnou a brzy nato jsme prošli okolo zámku ve Velkých Losinách, pověstného čarodějnickými procesy ve středověku. Skutečné historické události líčí Václav Kaplický v knize Kladivo na čarodějnice; viz též stejnojmenný film. Zámek sám nám zůstal zahalen rouškou noční tmy a neméně spolehlivě chráněn korunami staletých stromů v zámeckém parku.

Tady se pole startujících již značně rozdělilo. Gogo zmizel kdesi vpředu, neboť já jsem musel čekat, až mě dojdou kamarádi, od nichž jsem měl přebrat batoh. Ale pak jsem i já vyrazil vpřed a předešel většinu pochodujících. Z loučné nad Desnou (2,25 hod) jsem šel prakticky sám. A právě v té době jsem zjistil, že maratónky tentokrát zklamaly a na chodidlech mi začaly naskakovat puchýře, které se nejprve ohlásily tlakem na chodidlo, a když vrzo nato praskly, intenzivním pálením. Jediným štěstím bylo, že jsem si před startem vysypal ponožky dětským zásypem, který zabránil, abych si rozedřel nohy do krve.

Situace byla velice vážná. Šlo se mi sice stále stejně dobře, ale musel jsem počítat každopádně s tím, že si odřu nakonec nohy natolik, že budu muset pochod vzdát.

Začalo svítat. Udržoval jsem stále stejné tempo, pouze jsem musel několikrát zastavit a zalepit si protržené puchýře náplastí, která však stále padala a vždy po několika kilometrech jsem ji musel nahrazovat novou. Na 25. km v Koutech nad Desnou jsem dorazil už za světla ve 3,10 hod. Setkal jsem se zde s Gogem, který sem dorazil asi před deseti minutami a nyní čekal, až dojdou ostatní. Stalo se tak asi za 1⁰ min. po mém příchodu a dále jsme pokračovali opět všichni pohromadě. V Koutech odpadli první účastníci pochodu.

Další cesta vedla po žluté značce, a tak jsme opustili asfaltku a brzy vykročili do nádherného vlahého prostředí horského

Červenohorské sedlo

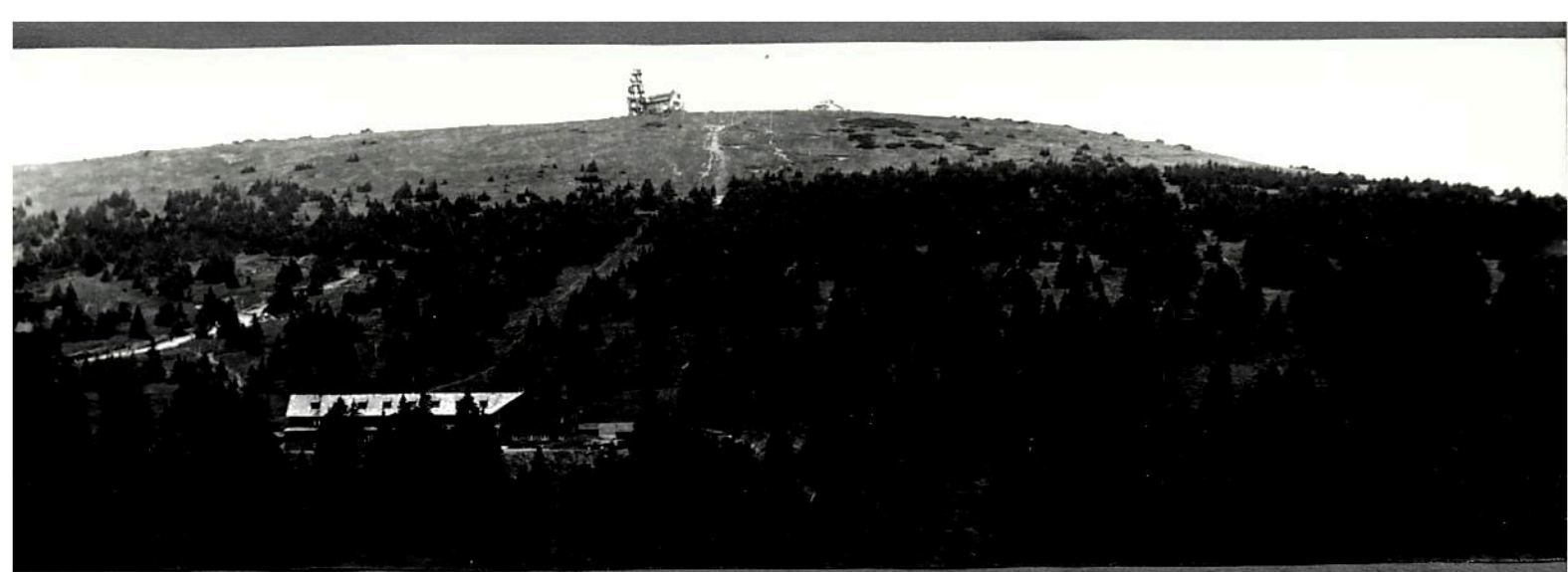
lesa. Charakter cesty se brzy změnil. Zatímco první etapa vedla po mírném stoupání, nyní jsme měli na sedmi kilometrech překonat převýšení přes 600 m. Těch sedm km bylo velice krásných, procházeli jsme po strmých cestách a stráních nádherného jehličnatého lesa a po kamenité suti, která na mnohých místech, zvláště ve vyšší poloze, převládala nad lesním porostem. Prošli jsme i houštinami kosodřeviny. Cesta do kopce nám velice svědčila, zatímco většina chodců stoupala s obtížemi, my jsme díky tréninku v Malé Fatře právě v kopci nejvíce předcházeli. Na první kontrolu na Vřesové studánce (32 km) jsme dorzaili ve 4,50hod. Tady jsme se zdrželi asi 30 min. (občerstvení, ošetření puchýřů) a po červené značce jsme se hřebenovkou dostali na Červenohorské sedlo (35 km) v 5,50 hod. Zde se tempo pochodu výzarně zpomalilo, a byli další odpadlíci. Naše skupinka též zpomalila, avšak mně se nyní šlo velice dobře, puchýře jsem necítil a tak jsem se vydal dopředu sám.

Cesta stále stoupala nádherným smrkovým lesem, který však zatím znemožňoval rozhled do kraje ozářeného ranním sluncem. Předěšel jsem spoustu chodců a nakluky jsem počkal na kozelných horských slatinách v okolí Jezerníku (6,50 hod). Pokračovali jsme společně přes Slatě, kde nám neuvěřitelně rozbahněná cesta dala řádně zabrat a zpomalila náš postup, na horskou chatu Švýcárnu, kam jsme dorazili v 7,20 hod. Tata a Jura už byli řádně unaveni, nejsvěžejší se zdál Opyš. Rozhodli jsme se, že vystoupíme na nedaleký Praděd, čímž jsme si měli trasu o několik km prodloužit, ale nijak jsme nespěchali a mohli jsme se zdržet, neboť jsme chtěli stovku ujít za 20 hodin a oproti tomuto plánu jsme již měli řádný náskok. Svého výstupu na nejvyšší vrchol Jeseníků (1492 m) jsme nijak nelitovali. Nahoře sice foukal silný studený vítr, ale byl odsud nádherný rozhled po horách.

Šumperský rodák Opyš nám ukázal Petrovy kameny, Červenohorské sedlo, Mravenečník, vzdálený masiv Kralického Sněžníku a další významné lokality. Byl jsem rád, že jsme ještě lépe mohu seznámit s krásami tohoto kraje, který jsem si již brzo po průchodu Koutů nad Desnou doslova zamiloval.

S Pradědu jsme seběhli po strmé cestě k Barborce a tady nohy nás všech řekly: Dost. Praštili jsme sebou do trávy, zuli si boty a nechali jsme se klidně okukovat pohrdlivými pohledy svátečně oblečených turistů, kteří přijeli autobusem Čedoku a nyní, trousíce za sebou papírky od bonbónů, se klidným krokem ubírali k Pradědu.

Po prohlídce chodidel jsem zjistil, že puchýře opět nabyly

Praděd

na kvantitě a ty, co již dříve praskly, intenzivně pálily. Ošetřil jsem je co nejdůkladněji, ale přesto jsem stále více pochyboval, že tentokrát dojdu. Ovšem největší obraz únavy skýtal Minčol a velké potíže měl také Opyš, který začal stále častěji používat sprostých kleteb.

Další cesta vedla na Petrovy kameny, kamž jsme došli zároveň s početnou skupinou německých turistů v 8,50 hod. Šlo se mi dost špatně, ale měl jsem stále chuť do boje, a nakonec došla situace tak daleko, že jsme se dohodli, že já, Frantík a Gogo vyrazíme napřed a ostatní půjdou tak, jak jim to dovolí již dost ochablé síly. A tak se také stalo, pouze s tím rozdílem, že asi po dvou km odpadlo i Gogo, který utvořil, jak jsme ještě s Frantíkem viděli, samostatnou dvojici s Minčolem. Brzy nám zmizeli s očí a my jsme zůstali sami.

Nasadili jsme opět velké tempo a nakonec jsem se rozešel natolik, že jsem bez obtíží stačil Frantíkovi, který šel s naprostou lehkostí. Byli jsme ovšem handicapováni tím, že v nesení batohu jsme se střídali teď jenom dva, což se brzy projevilo jako podstatné ztížení úkolu ujít celou trasu.

V 9,45 jsme dorazili k Jelení studánce, v 10,05 jsme se rozhlédle ze Ztracených skal a v 10,35 jsme dorazili na 56.km trasy, na turistickou chatu Skříttek.

Právě toto místo rozhodlo o osudu mnoha dálkopazů, neboť tady zjistili, že přecenili své síly, nebo jim momentálně nevycházela forma a ne už jednotlivě, ale po desítkách pochod vzdávali. Mluvili jsme tam s mladíkem, který již šel stovku několikrát, absolvoval dokonce pochod na 150 km, jak nám dokazoval svou vandrovnickou knížkou, a nyní byl naprosto K.O. Sice se ještě nevzdával, ale hodlal prý tak učinit kdesi okolo 75. km.

Na Skřítku jsme dostali guláš a limonádu (hrazeno ze startovního) a zatímco jiní zde odpočívali, my s Frantíkem jsme jenom provedli důkladné ošetření nohou, zjistili jsme, že ještě ani nemusíme měnit ponožky a chystali jsme se vyrazit dál. Únavu jsme už úplně přestali cítit. Asi půl hodiny po nás, těsně před naším odchodem ze Skřítku, dorazili ostatní. Gogo vypadal ještě celkem svěže, zato ostatní kulhali a vůbec jim nebylo do řeči. Potvrdilo to moje úvahy o místních podmínkách každého pochodu a momentální formě jednotlivce, neboť všichni šli před čtrnácti dny Uničovskou padesátku a tvrdili, že to je procházka...

Ze Skřítku jsme s Frantíkem vyrazili tempem, které plně se

vyrovnalo tempu v úseku Šumperk - Kouty nad Desnou. Chvíli sice hustě pršelo, ale vůbec nám to nevadilo. Podařilo se nám nasadit strojové tempo, raz - dva - raz - dva, stále stejné kroky a rychlost chůze. Úsek ze Skřítku byl naprosto odlišný od předchozího.. Teď už jsme se vůbec nerozhlíželi po krásách okolí, které stejně již bylo daleko méně výrazné než dříve a soustředili jsme se na polykání kilometrů.

Na Rabštejn, kontrolu na 63. km jsme dorazili ve 12,05, na Dlouhý Potok na 65. km ve 12,35, do Bedřichova na 70. km ve 13,00, Oskavu (km 73) jsme prošli ve 13,10 hod., v Třemešku na 77. km jsme byli ve 13,30. Do Mladoňova na 85. km jsme přibyli ve 14,40, ale tady jsme byli již řádně unaveni a tempo se snížilo. Zvláště na mně byla vidět únava a nebýt Frantíka, který sice také už měl dost, ale přesto se snažil zpomalovat co nejméně, bych byl dál pokračoval ještě daleko pomaleji.

Konec pochodu, totiž posledních 15 km je, jak jsem již ze zkušenosti věděl, nejhorší. Bylo tomu tak i zde. Začala se projevovat silná svalová únava, a zvláště ten z nás, který právě musel nést batoh, byl na tom špatně. Ale nebyli jsme na tom špatně jenom my, a tak právě v tomto závěrečném úseku jsme předešli nejvíce lidí.

Do Nového Malína na 90. km jsme tak dorazili v 15,25 hod. a na okraj Šumperka jsme se doploužili okolo 16.hod. Bylo však ještě problémem dojít do cíle, protože Šumperk je poměrně velké město a tady, kousek před koncem trasy, udělali pořadatelé pěkný kopanec, neboť neoznačili cestu městem.

Cíl měl být v internátech železniční průmyslovky, ale zdejší občané nás po dotazu odkázali k železničnímu učilišti ležícímu úplně jinde. Skoro tři čtvrti hodiny jsme ztratili, než jsme v 16,44 hod. dorazili konečně do cíle, jako 112. a 113. z 508 účastníků pochodu. Díky našemu bloudění po městě nás předešel asi o 10 minut Gogo a umístil se tak jako 106.

Ostatní kamarádi dorazili o čtyři hodiny později. Byli daleko zničenější než my a musel jsem se strašně smát, když Jura prohlásil, že vícekrát do Šumperka nepřijede, dokud nebude mít písemně potvrzeno, že se zde žádný pochod nekoná...

Pindák

ZE SKÁLY

V březnovém čísle "Poutníka" byla uveřejněna kritická připomínka pod názvem "Ze společnosti". Chtěl bych zde uveřejnit podobnou kritiku příhody, která se udála uprostřed Prachovských skal, a proto ji nazývám "Ze skály". Ale musím vyřídit všechno popořádku.

Ve dnech 13. - 16. června 1974 byl v Jinolicích u Jičína uspořádán Mezinárodní sraz turistů. I náš oddíl Poutníci se rozhodl, že se zúčastní, byť i na jeden den.

V sobotu ráno vyrazilo tedy pět Poutníků vlakem směrem na Jičín. Byli to: Yankee, Bob, Malý Velký Hať, Honza Kořínek - pozdější hlavní aktér našeho příběhu a já. Do konečné zastávky Jinolice jsme dorazili asi v půl deváté a hned jsme se vydali pěšky na místo srazu u Jinolických rybníků. Tam bylo velké množství stanů a marně jsme v tomto "moři" hledali některé naše přátele a známé. Vydali jsme se proto na prohlídku Prachovských skal.

Hned na Křížkovského vyhlídce jsme zažili veselou příhodu. Sledovali jsme poklidně krásy krajiny, když v tom nás upozorňoval zezadu nějaký starší pán - fotograf, abychom šli kapek stranou. Poodstoupili jsme tedy, načež pán povídal směrem k Yankeeemu: "Vy s tím batohem zam zůstaňte, vy jste takovej typickej." Všichni jsme si vzpomněli na dnes již legendární fotografii z titulní stran stránky časopisu - František Bobek a dánský král Frederik IX.

Po této příhodě jsme prolezli ještě několik vyhlídek a pokračovali na Ervínův hrad. Tam ale vůbec nic nebylo, a tak Bob pořídil pouze propagační snímek, jak padám ze skály, a šli jsme zpět. Dále jsme putovali na Šikmou věž. Zde byly velmi krásné skalní rokliny a zákoutí. Pomalu se ale začalo schylovat k dešti. Přiblížili jsme se k Císařské chodbě, a tak jsme se rozhodli ukrýt se zde před lijákem. A zde vlastně začíná hlavní část mého obsáhlého líčení.

Jedva jsme se ukryli v malé průrvě, objevily se dole na cestě dvě dívky. Jakmile se nás začaly vyptávat, jestli nemáme sirky na zapálení cigarety, poznali jsme, že mluví německy. Půjčil jsem si od Honzy z Kápézetky sirky a škrtátko a donesl jim to do jejich úkrytu. Potíž byla jen v tom, že německy umím sotva pozdra-

vit a několik nadávek, a čtenář jistě uzná sám, že s tím jsem mohl sotva vystačit. Vtom jsem si vzpomněl, že Honza často říká, že se musí jít učit němčinu, nebo že jde na hodinu němčiny. Po- sunky jsem tedy vysvětlil dívkám, že zavolám kamaráda, který umí německy. Ten však zklamal na celé čáře. Vypravil ze sebe několik slov a to bylo všechno.

Mezitím se silně rozpršelo, a tak jsme všichni přeběhli do našeho méně propustného úkrytu. Tam Honza sesmolil větu a vyřkl ji. Tím nás všechny málem omráčil. Ta věta totiž zněla:

"V k a t ó r o m g ó r o d ě v y ž i v j ó t ě ? "

Děvčata se na našeho "Němce" nechápavě dívala. Ještě, že byl přítomen Yankee a zachránil navázání družby. Touto cestou mu ale vytýkám, že využíval naší neznalosti a velmi málo nám toho přeložil. Dozvěděli jsme se, že děvčata jsou z Frankfurtu (nad Odrou).

Myslím si, že v případě Honzy by se měla učinit rázná opatření. Navrhuji se shrnout do těchto pěti bodů:

1. Jana Kořínka nazývat od této doby přezdívkou "Hans";
2. Promluvit s jeho vyučujícím němčiny, popř. žádat vrácení peněz za výuku a jízdné do Prachovských skal;
3. Nedošlo-li by ke zlepšení, opatřit nového učitele němčiny, nejlépe rodného Němce (Němku);
4. Zajistit možnost konverzace - navrhuji řešit společným zájezdem Poutníků pod vedením Hanse do Frankfurtu n/O.;
5. V tomto časopise zavést pravidelnou rubriku, která by obsahovala cvičení z němčiny (později možno i z jiných jazyků).

Nyní již odbočím od této trapné historky a budu se věnovat našim dalším zážitkům .

Když jsme se s děvčaty rozloučili, pokračovali jsme dále Císařskou chodbou. Procházeli jsme nejkrásnějšími partiemi Prachovských skal. V turistické chatě jsme se občerstvili a zahráli na vypůjčenou kytaru. Potom jsme pokračovali v cestě do Javorového dolu. Na Lepařově vyhlídce nás zastihl podruhé liják; tentokrát jsme promokli mnohem více. Z Javorového dolu jsme došli k hotelu Skalní město. Podnikli jsme ještě jeden malý okruh krásnými skalami a vrátili se na tábořiště.

Zde jsme nepohrdli malým pohoštěním od Yankeeho v podobě večere a párků.

V podvečer jsme setrvali v tábořišti našich přátel - TOM z Lysé n/Labem zde tábořil již od pátku ^{od} večera. Zaspívali jsme si několik písní a odešli na večeri, kterou jsme dostali od na-

ších přátel. Zbytek večera jsme strávili poslechem vystoupení Petry Černocké a dalších a dalších zpěváků.

V půl desáté jsme museli odejít na jinolickou zastávku a ve čtvrt na jedenáct jsme již nasedali do vlaku. Do Nymburka jsme dorazili v půl dvanácté.

Tak skončil jeden výlet Poutníků, i když jsme mnoho a mnoho litovali, že jsme se nezúčastnili turistického srazu po celé čtyři dny. Hans se mohl docela obstojně zdokonalit v němčině. Je to jistě veliká škoda!

- o o o -

Právě moje agentura MTA (Makakova tisková agentura) těsně před uzávěrkou dostala zprávu, že hlavní postava mého článku, Hans, napsal příspěvek do Poutníka, ve kterém kritizuje již předem mé líčení, nazývá jej "rádobyvtipným pamfletem" a snaží se sám "objektivně" popsat celý příběh.

Čtenář sám si jistě ráčil všimnout, že jsem se o nějaký zvláštní vtíp nesnažil, a že je zde vše popsáno věrně a reálně. To mohou ostatně potvrdit i zbylí členové naší výpravy.

A proto věřte jedině zprávám tiskové agentury M T A .

MTA

ZE SPOLEČNOSTI

Jelikož se Makak rozhodl přispět do Poutníka povídkám o srazu turistů v Jinolicích, musím v zájmu pravdy učinit tak i já. Nevím sice, co vše zahrne do svého rádooby vtipného pamfletu, ale tato příhoda tam bude určitě. Na ní nejlépe poznáš oba názory, a je na tobě, vážený čtenáři, poznat, že skutečnost byla taková, jak ji popisují já.

Na procházce po Prachovských skalách jsme se schovali před deštěm v jednom komíně Císařské chodby. Já jsem si vybral nejpohodlnější místo a úplně vzadu jsem ulehl do suchého listí. Hať seděl přede mnou a vchod do sluje střežil Yankee. Bob s Makakem se tísnil pod převisem, kde na ně trochu přšelo, zato však měli přehled o cestě.

Najednou mne Makak vyrušil ze snění: "Máš sirky? Jsou tu dvě Němky a chtějí kouřit." Považoval jsem to za trapnou lest, jak mne dostat z útulného pelíšku. Nakonec jsem mu sirky dal a on odeběhl do přívalu vod.

Uslyšel jsem opravdu jakési hlasy, překonal zvědavost i strážce Yankeeho a vylezl jsem na děšť. Překvapením jsem zůstal chvíli stát.

Dole u cesty se pod skálou tísnil Makak se dvěma děvčaty a zuřivě na mne mával. Seběhl jsem tedy dolů a ihned jsem odhadl situaci. Jestli zde budeme stát asi 3 minuty, nezůstane na nás nitka suchá. Po zdvořilostních frázích jsem byl nucen je pozvat do našeho úkrytu.

Tam převzal hlavní konverzaci Yankee. Přes veškerou námahu paní Weissové jsem se mu nemohl rovnat. Snažil jsem se to vynahradit ruštinou, ale neuspěl jsem. Makak se zmohl jedině na mimické prostředky a na zlehčování mých konverzačních úspěchů.

Při večeři jsme je zahlédli ještě jednou a hoši se chtěli s nimi setkat podruhé. Já jsem však zájem neprojevil, čímž hoši ztratili možnost dorozumívání.

Tak jsme vvhledali tábor TOMu z Lysé n/Labem a strávili jsme tam příjemný podvečer. Na závěr celé úspěšné akce jsme zhlédli vystoupení Petry Černocké.

Honza Kořínek

S
K
A
L

Výsledky bodování za II. čtvrtletí 1974

	Duben	Květen	Červen	II.Q.	I.+II.Q
1. Kořínek Jan	20	13,5	59	92,5	298
2. Künzel Karel	22	17	37	76	165
3. Palma Karel	30	12,5	33	75,5	173
4. Macháček Jiří	19	19,5	31	74,5	320,5
5. Šťastný Bohumil	25	10	31,5	66,5	180,5
6. Davídek Tomáš	8	12	32	52	78
7. Horníček Jiří	19	20	12	51	115,5
8. Weiss Zdeněk	16	19	12	47	113
9. Visinger Pavel	6	32	8	46	105
10. Kulhánek Miloš	10	4	28	42	122
11. Paulů Petr	17	15	9	41	73,5
12. Kratochvíl Zdeněk	14	13	12	39	104
13. Petřík Jiří	14	12	12	38	76
14. Ďurík Stanislav	9,5	13,5	11,5	34,5	106
15. Pokorný Josef	12,5	16,5	2	31	170
16. Kešner Petr	10	11,5	8	29,5	60,5
17. Kalvoda Pavel	3	19	6	28	89
18. Ulrych Ivan	6	12	8	26	67
19. Carda Zdeněk	4	19,5	-	23,5	133
20. Havelka Miroslav	14	5,5	-	19,5	34,5
21. Říha Petr	3	10,5	4	17,5	27,5
22. Turek Josef	-	11	5	16	16
23. Polák Jan	3	8,5	4	15,5	27,5
24. Keller Jaroslav	4	5,5	3	12,5	64,5
25. Zedník Josef	-	6	4	10	25,5
26. Paulů Jan	-	9	-	9	47
27. Zajíček Jiří	4	4	-	8	8
28. Velechovský Ladislav	-	-	6	6	34,5
29. Kučera Ivo	-	0,5	-	0,5	11
30. Říha Karel	-	-	-	-	34
31. Polák Zdeněk	-	-	-	-	-
32. Weiss Martin	-	-	-	-	-
33. Klouček Milan	-	-	-	-	71